

AARON BLUMM REGÉNYE ALAPJÁN
ÍRTA DARVASI LÁSZLÓ

Biciklizéseink Török Zolival

(Dráma)

Bíró Krisztánnak

Előbeszéd

Soká tartott, mire megtaláltalak. Szélfújta nejlonok, szálltak az évszakok! Az árokpárt volt a Kánaán. Puffogott a közelben egy valamilyen háború. Az emberek csoszogtak, futottak, igazodtak. Háborúk szoktak lenni. A háború összefingja az eget! Piff-puff, menekülj! Állj, vagy!!! Szia, te vagy a béke?! Sétálunk. Nem nyúlkalunk!

Lalala, bicikliztem, mint egy fölmanikűrözött álom. Vissza akartam fordulni, tél. Borultam, akár egy rossz kaszkadőr. Véraláfutás itt, itt, csontomig. Zú-zó-dás! Elestem, ájultam, feküdtem fűben, avarban, útszélen, járdán, kút mellett, a seholban... álltak az őzek, baaaazmeg.

Bicikliztem magányosan, másokkal, ismeretlenekkel, nem dicsekvés. Igen, a kutyák. Szaladtak velem négy lábú ördögök. Volt úgy is, hogy nem bicikliztem, ennyi. Egy napon, valamilyen kiskedden, valamikor, semmikor, megint azt éreztem, hiányzik.

Ő!

Ott, ott, ott jön Török Zoli! Szemből kerekedik, ssss! Hátulról! Lehagy, le-
hagy, megelőz!

Hajrá, Zoli! Hajrá, Zoli!

Az út mellől integet, szervusz, Zoliiii, Török Zoliiii.

Csend.

Amikor először bicikliztünk együtt, nem mertem rád nézni.

Dzsoki Krézi szaval a vászonról.

**Ne nézz rám,
írta
Dzsoki Krézi.**

Ne nézz rám
mert nem lehet
szép a segged
a neved
nem lehet
nincs szemem és
nincs szemed,
ne nézz rám,
mert nem lehet
Óóóó... sirály kering tócsa felett
ne nézz rám
óóóó
anyám
leesett a biciklilánc
lánc, lánc
ne rám,
semmi ágán
semmi ágán
küllőm ágán
forog a szemed

Kezdődnek a biciklizések

A rövid távú memóriám... néha keveredik. Másokat is megzavarok, sajnos. Engem is összekevernek.
Ön Jolán?

Nem.

Ön Erna?

Nem.

Ön?

Nem!

Tudja maga, kicsoda?

Hát hogyne, kérem, a Török Zoli... hajaj... a Zoli úgy el tud bizonytalanítani, ő akkora egy ravaszság, mint a... hajtű. Ha akar, megvarr. Stopolja a lelkem. Kiszúr engem, mint egy... piros lányléggömböt. Mi vagyok én?! Csak egy álom, amit ki lehet szűrni?!

Va-ló-ság! Igazság! Realitás. Elég a mismásolásból! Török Zoli, ne bökdöss, ne szurkálj, te biciklis kalandor!

Azt mondja, na, mit... valahány szép fogával nevet rám. Beleneveti a boldogságot az arcomba. Minden bicklizésünkre emlékszik! Hajaj, a mind. Az összes. Jó neki, hogy ilyen pertuban.

Betolja a kerékpárt, az utolsó csavarig ellenőrizi, fölpumpálja a gumikat, olajozza a csapágyakat, megnézi a láncot. Feszés. Lakat! Jó kis lakat. A lámpák! Féljeim! *(csenget)* Madárccsicsergés. *(fölül rá)* Az ülés férfitenyér. *(nevet)* Hahaha, nem fapados!

Aztán fölül, elindul.

Hahó, hahó, halihó!

Jövök, tekerek! *(lihegve)* Minél messzebb haladtam, annál puhább... *(az ülésre)*, pazar kis ülés a körtének formázott, varázsos fenekem alatt. Jó seggem van. Parfüm a fingocskám. Hát nem cuki?

Teherautó a vásznon, dudaszó.

Ne dudálj, te teherautó bubó, te sofőr Kékszakkál, kamion Kaszanova! Gurulhatok a vad hegyekig, völgyekig, egy jó kis szakadék, a tenger... húúúúúú, zsiíííí. Férjezett vagyok, te ilyen-olyan, pernahajder, mit képzelsz! Na hiszen, a férjem, ha látna.

Zoli. Zolikám!

Hol vagy, Török Zoli!

A videón közben az látszik, hogy a kanyargós, hegyes-völgyes út mentén emberek állnak, integetnek. A bolond költő, Dzsoki Krézi. A férj. A doktor. Pap. A nővér. (Zoli nem.)

Egy, kettő... hat hónapja ismerkedtünk meg. Egyszer részegen táncolt egy esküvői asztalon, ajándék demizsont ölelgetett, verték a cigányok, a szerbek, a magyarok, szászok, a... jó. Kit nem vernek itt... Kapsz egy pofont, és hú, de fontos leszel. A sérelmed! Elmondom, hogy történt. A falu legromosabb háza előtt találkoztunk. Dzsoki Krézi, a verspoéta saját tulajdonú lakóháza, kék virágú gyom az udvaron, a ház, mint egy óóóriási máglyarakás. Török Zoltán. Megjátszotta, ahogy a férfiak... hú, de nagy szám vagyok, de nagyon nagy szám vagyok, azt mondta: józanok, felnőttek és értelmesek vagyunk, kezeljük így a helyzetet. Mondom, jó, jó, milyen helyzetet?! Nézett két télikabátgomb-szemmel, firtatott. Puncimat igencsak melengető nézés!

Teker.

Egy picike perc múlva mit kérdez?

Teker.

Van-e merszem el. Mit? Hová?! El. El, el. Hová? A világ végén tánccmulság van. Hú baaazmeg. Csak így. Elsőre. Első blikk. Semmi lacafaca. Ó, férfi, ó férfiak!

Teker.

Mondtam neki tartózkodással, már miért ne lenne merszem. Zoli. De miért menjek én veled a világ végéig?! Nekem ott jobb leszel?! Erre ő, mint egy berekedt kismatróz, tudom a nevét?! Megleپódtam. Tudtam valóban. Honnan. Kivágtam magam. Mindenki tudja, egy Török Zolit csakis Török Zolinak hívhatnak. Azt is mindenki tudja, ő nem lehet más, csakis Török Zoli, kész, passz.

Nyújtja a kezét.

Ágnes vagyok.

Nem Klára?

Mindig vágytam Ágnesnek lenni. Neki leszek Ágnes.

Hálásan köszönte.

Bizalmaskodik? Nekem?! Jegygyűrűm, karátos, tessék. A férjemről hiába kérdez. De nem is kérdezett. Az én férjem... olyan ember, hogy követne engem.

Meddig.

Nahát, ő valóban a világ végéig.

Biciklivel?

Neki, Török Zolinak nincs is biciklije. Mi?! Hogy állíthat ilyet?! Az első napon hamiskodik, mint egy nikotincsempész! Ilyen penge lett a szám. Nincsen biciklije?! Szakadna rá az ég! Ott is hagytam, mint egy kihűlt hurkát. Állt a romos ház előtt, ahol Dzsoki Krézi, a verspoéta él, amikor él. Kanyarítottam egy kört, templom, bolt, kórház, vissza, Dzsoki Krézi palotája. Ott állt még mindig. *(videó)* Török Zoli. Zolikám! Elért a világ végéig a drága, átkozott mosolya.

Táncmulatság!

Teker.

Eldöntöttem, holnap nem te-ke-rek. Éjszaka másztak a hangyák. Karom. Mellem. Arcom. Köröztek az ölem körül. Reggel füstölt a kedvem, akár a rosszul elnyomott csikk. Hagytam az ebédet. Mégis! Délután kihajtottam, karikáztam erre s arra, az artézi kútnál összefutottunk. Persze, hogy biciklivel volt, leugrott róla, én is leszálltam, és? Máris csókolt. Így rá a számra.

Piff-puff, háború!

Ha lett volna ffff... fölállt volna. Egy szép kis fffff, tollászkodik a fülemüle a makkon. Szeret. Kis kemény csőrrel kikopácsolja a fehéret. Csobogott mellettünk a meleg kútvíz, pötyözte a lábszáramat. Meleg támad a hasamban, amikor erre gondolok. *(Az ülésre.)* Egy kis fasz alatt arany herék csilingelnek, nem kijeji nagyharangok, de. Kicsit megszedültem. Bucka!

Teker.

Így szokták a férfiak? Hazudik egy orbitálist, és már dugja is?! Kiugrik a varangyos. A férjem, óóóóó, nahát, ő aztán nem így szokta. Alig tudom rávenni, hogy fúj, fúj a szél, csak fúj... hanem a Zoli! Hites férjem nem tud csókolózni. Az nem csókolózás. Evés. Az ivás. Harapás. Krákgógás. Öklen-de-zés. Nem csók.

A Zoli csókol, szélből van a nyelve.

Teker.

A nap folyamán többször megszédültem. Senki sem láthatta. Meg kell kapaszkodnom az asztalban, kocogtak a poharak, micsoda koncert. A férjem dühösen elzörgött dolgozni, de előtte, na tessék, kölcsönkérte a biciklimet.

Neki is van.

Annyira kipróbálná az enyémet.

Nincs mit azon neki kipróbálni, az enyém.

Hogy mégis, csak egy kicsit.

Menjen már a picsába, nem adom. Nem és kész. Én biciklim. (*simogatja*) Hogy találkoznék akkor Török Zolival?! Az egyik szédülés után eszembe jutott Dzsoki Krézi egyik szép verse:

Ő, Dzsoki Krézi szaval a videóról

*Úgy szeretném,
hogy szeressél,
ne kergessél,
csak szeressél
Piff-puff, háború!*

*Legyen fasz és
legyen pina,
legyen szív és
legyen kutya
Piff-puff háború!*

legyél te és
legyek én
legyen nekünk körülmény,
legyen ég, legyen ég
piff-puff háború

Teker.

Dzsoki fölmelegíti a kezével a fürdőben a vizet. Kiugrál a tóból a halak, amikor ő énekel, micsoda csobogás. A verset nekem írta, a fülembe suttozta, titokban, nem értem, miért. Kérdeztem Török Zolit, ő írta-e nekem. Inkább levelet írta. Belesimogatta az arcomba a jót. Sok levelet fog írni nekem a Török Zoli. A verseket hagyjuk, a versek nem érdekesek, hazudnak, szépelegnek, de a levelek! Rendben, te ravaszdi Török Zoli, de máshoz írtál-e levelet?

Ó, ó, hogyan is írt volna!

Elég a ravaszkodásból, valljal színt, írtál vagy nem?

Tintapaca, hóhullás, beszárás, írt.

Piff-puff, megölök mindenkit.

És mit írtál?

Miről?

Óóóó, semmiségeket. Hogy él. Nincs pénze. Jó lenne, ha nem lenne többé háború. Az időjárásról írt. Éhes. Szomjas. Kívánt ezt meg azt. Csupa érdektelenség.

Simogatta az arcomat, mint egy szerelemkalandor, piff-puff háború. Addig simogatott, míg nem arra gondoltam, jó lenne egy fasz.

Teker.

Mindenki féltékeny lesz. Rám! A bugyuta férjem.

Dzsoki Krézi, a verspoéta, aztán a rettenetes brazil pap.

Különben néger. Brazil. Néger. Pap.

Teker.

A nap folyamán többször megszedültem.

Teker.

A brazil papok olyan féltékenyek, hogy bármikor ölnek. Ma Zolival egész nap együtt voltunk, angyalokat rajzoltunk a szőke homokba, imádom mindenes-tül. Kék óceán, lazachús vonásokkal, szellemhajó! Elmentünk Brazíliába, és biciklivel, Zoli mutatta az utat. Kanyargott az út. Lejtett, mint a szemérem-domb. Mennyi paradicsommadár. Hullámzó tenger, sirályok koldulása. Árva fityingünk se maradt. Hajaj, Brazília drága ország. Loptunk a Maracana mellől biciklit, egy kicsi, tenyérfehér tér volt, a templomban néger pap prédikált. Egy igazi néger pap! Csillogott az aranyfoga, mint amikor az Isten pislog.

Pap, videóról, portugálul, felirat magyar:

Ki kerékpárra száll, az valójában keresztre feszül. A fentről alátétkintő Szentlélek előtt világos, hogy a biciklizők azért vesznek lendületet, mert hozzá igyekeznek, az égi szerelembe. Isten várja a kerékpárosokat. Piff-puff, háború. Féltékeny vagyok Ágnesre.

Halj meg, Török Zoltán!

Zoli letepert egy virágos réten, a számba zihálta: mindig engem szeres-sél, te, Ágnes. Nehéz eljutni Brazíliába, nagyon problémás. Milyen hamar vissza lehet jönni. Már itthon is voltam. Sírtam.

Teker.

A férjem valósággal meredt a kapuban, zseblámpás díszkivilágítás. Rendőr lett tán, vagy mi?!

Hogy én meg hol, hol, hol?!

Közöd? Hát a kakasviadalos Brazíliában, kisokos.

Ne hazudjak, kurva, így meg úgy.

Már miért hazudnék, fakabát?! Piff-puff, háború!

Megcsalom! Klára, te! Hűtlen fillér, fagyjon be a pinád!!

Na, na, Copacabana, nana! Kivel hetyegnék én Brazíliában, mondja már,

kivel?! Nem most van az a karnevál!
Állj, állj, álljak meg, mi ez?!
Csak megszedültem, az van. Táncolt velem egy brazil pap, nevetett, kicsillogott a szájából az Isten.

Teker, közben videó.

*Férj:
Napok óta könyörgött, legyek féltékeny. Izzak föl. Tanuljak meg csókolni! Legyek, legyek, legyek.*

Levelézésjelenet

Teker.

Azt ígérte, küld levelet. Csakhogy sokáig egy nagy frászt, annyit se kaptam. Egy napon, kiskedden, jött a postás, jelzem, zihálva, lenne egy kis baj is, izé, így meg úgy, kölcsön szeretné kérni a biciklimet, az övének kiszúrták a kerekét, biztosan azért, hogy ne tudja kivinni a csekket vagy a felszólítást, és ha ezek nála maradnak, vége a társadalomnak, piff-puff. Adjam már oda a biciklimet.

Na, azt már nem.

De ő is adna valamit, már nevetett.

Egy levél, küldemény, naccság, szent ég. Feladó, Török Zoli.

Kikaptam a kezéből, rácsaptam az ajtót.

Tűnés. Sipirc!

„Életemben nem mondtam ki, hogy szeretlek. Ágnes, kivétel lettél. Miattad fölruágtam az összes szabályt. Elveimet tagadtam. Brazíliában nem volt rossz, ugye? Már tudom, mit akarok. Téged. Legyél az ágyamban-alvós. Legyél a válladatadós. A lábadra rápakolhassam a lábam. Dughassam nyelvem a füledbe, a szádba. Szeretnélek kinyalni. Nem csak sötétben. Fájjunk egymásnak. Megbolondítottál. Legyél a biciklistársam. Örökre. Ámen. Török Zoli”

Teker.

Azt hiszem, mindjárt be fogok ájulni. Még a végén kölcsönadja az aranyos, madaras ffff. Csak ott szabad elájulni, ahol rád találnak. Mert különben kiszáradsz. Megrág a kutya.

Teker.

A férjem kémkedik Zoli után. Távollátó, gukker, lehallgatás, a férjem egy spion. Mit akarsz tudni, te!

Videó, férj:

Soha nem leselkedtem. Élni szerettem volna veled. Mint fű a földdel, fa a levéllel. Bicikliztem volna veled. Végig a töltésen, zöldár idején, tavasszal, októberben, amikor befesti a vállunkat a levelek rozsdája. Megtaníthattál volna csókolózni, Klára.

Ágnes leszáll, nézi a biciklit.

Valaki babrált vele. Nem tarthatom az udvaron, be kell vinni a szobámba. Őrizet, figyelem. Szédülés közben tudok figyelni? Tudok!

Visszaül, teker.

Írtam Zolinak! Rozsdás volt a postaláda, ette a borítékokat. Dzsoki Krézi egy időben postaládából lopta a leveleket, beszorult a keze. Így. Egész éjszakára. Hát te meg, kérdezték tőle hajnalban a csószók, ballagtak a mezőre, harmatot számolni, ott volt a postaládánál a Dzsoki. Beszorulva. Tisztelt harmatcsósz urak. A levelesládából egy levél sírt. Meg akartam menteni. Füllentett Dzsoki Krézi, persze. *(leszáll)* Azokból a levelekből akart témát szerezni. Na hiszen. Születésnapod alkalmából, Gyásztokban... Kedves Apám, anyám, tudatom veletek, megszületett harmadik unokátok, jó egészségnek örvend. Drága kisfiunk a piff-puff háborúban... *(visszaül, teker)* Egyszer volt a postaládában egy macska. Dzsoki

Krézi írt egy verset, jó kis vers volt, feladta, hogy tegyék közzé, és a postaládában a versből macska lett. Addig nyávogott, amíg nem jött a kiürítés. Én is föladtam a leveletem.

„Zoli, Zolikám, hazaértem, rájöttem, valójában nincs otthonom. Hideg a ház. Az én otthonom máshol van, ott van, ahol Te vagy. Brazíliában, a tengerparton, az utcán, a szobában, a hóban, az út mellett. A mennyországban. A pokolban. Biciklizés közben. Bárhol. Elmondtam a postaládának. Belebeszéltem. Azt üzenem, legyél velem. Píff-puff háború.”

Teker.

Szeretek róla álmodni. Na, például Zoli hazaérkezik. A falhoz támasztja a kerékpárt, együtt élünk ugyanis. Teszek-veszek, Zoli örüljön nekem, a rendnek, csecsebecsék itt meg ott. A hátam mögé surran, úgy csinállok, mintha nem venném észre, belecsókol a fülembe. A tűzhelyen rotyog az étel, félek, kifut a leves. Na, engedj, mondom, de ő nem enged, az istenért se. Círógat, és megígéri, soha nem veszekszik velem. Az orromat puszilgatja.

Zolikám, Te Török Zoli, hogyhogy nem vagy éhes?!

Teker.

Az a kibaszott álmodozás.

Teker.

Amikor felébredek, borjúmájából van a lelkem. Ébredéskor is szoktam szédülni. Úgy alszom el, mint egy ringlispíl, forogva. Mióta hazajöttünk Brazíliából, pszt, többet szédülök.

Teker.

Legalább egy árva sort írhatott volna.
Drága Ágnesem, vigyelek a vázon?
Legalább egy árva sort. Képzeld, Ágnesem, azt álmodtam, állsz a kormá-
nyon, karjaid széttárod, kemény a bimbód, fújja szép hajad a szél.
Legalább egy szó.
Ágnesem.
Legalább.

Esik az eső, videó.

Ilyen időben biciklizni, a sarokig is? *(leszál!)* Mit lehet tenni? Piff-puff.
Zoli hazaérkezett, bebújt mellém az ágyba. Kutyaszaga volt, ázott kutya,
bundás, bundás, Zolikám, ne legyél kutya, csak az ne. Sztranac! Előbb a
bal mellemet puszilgatta, aztán a jobb bimbót, nehogy véletlenül vala-
melyik megsértődjön. Zoli, Zoli, Zoli, korholom, ne malackodj, közben
másra sem vágyom.

Suttogok a fülébe, amiket ő mondana nekem. Szomjazok utánad, mon-
dom. Megéhezek melletted. Írj levelet, sok levelet. Piff-puff, háború!

Ha húsevő növény lennék, pillanatok alatt elnyelnélek. Nem csavarog-
nál, mint Dzsoki Krézi, aki egyszer öt versért vett Topolyán egy farmot.
Belém költöznél. Behumnálak a szemhéjam mögé. Enyém lennél. Hal-
lod, te Török? Ordítok érted. A húsdod kell. A véred. A lelked. A varázsod.
A mosolyod. A te szíveddel élnék. Újra rend lenne a világban, piff-puff, h.

Teker, sötét.

Eltűnik a bicikli

*Ágnes előlép, lehet, hogy ott van a bicikli, lehet, hogy nincsen. Ha ott van,
úgy játszik, mintha nem látná.*

Úristen! Hol van! Ide tettem, ahova Zoli szokta az övét. Többször végig-
jártam az utat, amit utoljára, Dzsoki háza, temető, templom, iskola, bolt,

telep, sehol. Ellopták?! Kicsoda vetemedne ilyesmire. Hol van. Hol van. Felénk nem lopnak kacsát, se kecskét, tehenet, biciklit pláne nem. Jó, elhagyják, az árokban marad, a tóparton, a kocsmá előtt, akkor valaki hazaviszi. De az nem lopás, csak megőrzés. Gyalog kellett a központba mennem. Egy lépés, kettő, három, száz. Bicikli nélkül milyen átkozott hosszú.

Videó, falu főtere.

A falupláza előtt kisimogattam a gyűrődő szoknyámat. Volt két kispuki. Hajam is hogy, kezem fésű. Hónom alján folt-e, szagom. Bámultak. Énekeljek, bazmeg? Táncoljak? Nem. Kicsit szédültem. Csak Zolinak éneklek, neki se mindig. Jó napot kívánok, Zolival soha nem szédülök.

Videó, hivatali ablak. Hivatalnok kihajol.

Igen, kérem. Vegye tudomásul, a hivatalnokok nem verselnek. Nincs idejük! Lófaszt. Regény! Minden kupé egy kibaszott regény. Össze szoktak téveszteni, ha erre kíváncsi. Voltam már, kérem, én minden. Brazil pap. Orvosdoktor. Egy asszonyosság háborúnak nézett. Piff-puff, háború. Azt mondja a múltkor az egyik kliens, hogy te, Dzsoki Krézi, írd már nekem egy verset, retúr, a Kékadriáig. Itt nem lehet földadni hirdetést. Pláne nem bicikliset!

Én! Akkor hol, te nagyméltóság?! Kihirdetem, elveszett a biciklim, a nagyon szerencsés megtaláló... tehet egy kört a... falupláza körül Török Zolival... nem. Zolival nem. A szerencsés megtaláló... éneklek neki. Táncolok. Nem. Nem táncolok, nem éneklek. Találják meg és kész. Ha látta a biciklimet, hívjon!

*Videó, hazafelé sétál. Botladozik, mint aki elfelejtett menni.
Belöki a kaput.*

Otthonom. Azt gondoltam, csoda történik, vár a biciklim a falnak támasztva. Hát nem. Piff-puff, szédülök? Ne lőjetelek, ne bombázzatok, ne ássatok óriási, vándorló sírokat, szünet, szünet! Ne vegyétek el. Szépen

kérem, könyörgöm nektek, esdeklek. Kit szopjak le? Csak... csak... az én drága biciklimet ne.

Sötét, áll.

A férjem hol... micsoda ebédet főztem a szarházinak. Sorba raktam a cipőit. Trikók. Ingek. Mosott gatyái. Vasalás. Levágott körmei a konyhaasztalon. Annyi mindent hallottam a lélekről. Mint az üveg. Kendő, selyem, madár, lalala. Május? A lélek finomfőzelék. Bugyog, mintha duzzogna, sűrű, mint a reggeli takony. Miben mesterkedik az én féltékeny férjem? Biciklim a prédája? Mi lesz, ha ő találja meg, és nem Török Zoli.

Áll, végül kiált, sikolt.

Zoli! Török Zoli! Szerelmem!

Áll.

Ittasan tért haza. Be se jött a házba, eldőlt a teraszon, mint a krumplis zsák. Pokrócot rá. Zolira gondoltam. Kifejezetten hűvös szél, pára, alacsony légnyomás. Férjem horkol, mint egy vaskályha. Magamra kaptam a kabátomat, a sötétbe futottam, hátha találkozom vele. Szaladtam a görbe utcákon, hajladoztak a fák, ebek vonyítottak, suttogtam a sötétbe, Zoli, Török Zoli. Szoktak az emberek éjszaka biciklizni? Szoktak! Akkor Török Zoli is szokott. Sehol. Esett, mire hazaindultam. A férjem a kapuban állt.

Hol voltál, kurva.

Bicikliztem.

Nézett, mint a harapni készülő kutya, sehol sem látta a biciklimet, amire hirdetést adtam föl, mert elveszett, ellopták, ő lopta el, nem tudom, emelte a nagy öklét a féltékenységében. Akkor az történt, hogy az utcáról szóltak!

Hé, hó.

Mit hé?!

Sztranac!

Ne bántsod azt a lányt, mert piff-puff lesz!
Dalolt az éjszakában egy árva biciklicsengő.
Ezerből felismerem. Török Zoli megmentett.

Nem teker, áll.

Reggel az állomásról üzentek, az állomásfőnök hívta a főorvost, az orvos a rendőrparancsnokot, a rendőrparancsnok a tűzoltót, az meg a polgármestert, az meg engem.

Halló?

Halló!

Kérem, mi a fene van már?!

Magának Klára vagyok, ha erre kíváncsi.

Klára, megtaláltuk a maga csinos, karbantartott biciklijét. Tudja, összefogott a falu? Hajnalig keresték az emberek. Égen, földön, interurbán Brazíliában. Van szemtanú, aki látta a tolvajt is. Vagy nem tolvaj.

Nem is tudom, mit mondjak, meg vagyok hatva.

Igazán csinos bicikli, csak kicsit kemény az ülése, Klárika.

Az már igaz, polgármester úr, kemény. De a fenekem bírja. Hol van?

Kacsintson, megmondom.

De hát telefonálunk, úgyse látja.

Kacsintottam, mint a stoppolt zokni.

Az állomásnál, a resti előtt, biztos valakinek sürgős útja akadt, és nem akarta lekésni a vonatot.

Vigyek pumpát, polgármester úr?

Nem kell, Klára, az állomásfőnök föl pumpálta.

Gyalogol.

Folytatódik a biciklizés, háború

Fölül a biciklire vagy betolja, teker.

Zolinak bakmacskaszaga volt. Lőpor, halálszag, anyukám. Néhány percünk volt. Olyan kevés ez, mégis olyan sok. Szép voltam, mint a költészet, folyt lefelé a combomon a meleg ondója.

Teker.

Nagymamát megerőszakolták a szerbek.

Nagymama testvérnénjét a muszkák.

Nagymama húgát a magyarok baszták.

A nációk Rebeka Csornojét, abból lett a Dzsoki Krézi.

A románnak nem állt föl. De megtalálta a kolbászt meg az órát!

Nagymama kiterítette a báránybőrt, annyi lucskok, vagy mi, rajta. Ilyen vastagon. Nem tudta fújni a szél, olyan nehéz volt. Átitatva mindennel. Nem lengett a szárítókötélen a báránybőr. Piff-puff-háború.

Teker.

A férjemet megőrjíti a féltékenység. Van olyan, hogy elfogy a tenger, tengerem. Van valakim, van valakim. Piff-puff, háború, szöknek a fiúk magyarba, mint a bogarak. Húzzák a harangot, azt se tudják, miért. A férjem bezárt! Engedjenek ki! Bekopogott aztán a Doktor úr, dörzsölte a lábtörlőn a cipője talpát, hideg volt a fonendoszkópja, mint a biciklikormány reggel, kérdezte, tudom-e, hol van a legtöbb bicikli a világon.

Mondtam, nem tudom, de talán Brazíliában. Összezsapta a kezét, el is ejtette a tablettákat, a sarokba gurult az egyik, nahát, nem, mert Vietnámban.

Teker.

Doktorkám, azt maga ne képzelje, hogy Zoli Vietnámban lenne.
Csak semmi Rambo. Semmi apokalipszis. Kisdombos, bazmeg.

Teker, a kivetítőn menekültek, romok, kilőtt harckocsik.

Ma inkább ágyban maradok. Zoli, bújj hozzám, légyszi. Szép vagyok, nem? Teste a testemhez ér, a bőrömön táncolnak a pihék, a fülemben nyal, nyúzza a bugyimat. A hasamra fordít, remegek, belém hatol, piff-puff, háború. Ha nem jön Zoli, a szívem, mint egy kismadár, remeg. Ülök, hallgatok. Kedvem lyukas vödör, nem csinállok semmit, bármire nézek, ő jut eszembe, sírva fakadok, a könnyeim potyognak, Dzsoki Krézi, írj verset a reménytelen szerelemről!

***Írta Dzsoki Krézi,
a címe az, hogy Nyávog.***

*Nyávog a föld
és nyávog a szív
és nyávog az ég
és nyávog a postaláda.
Én is nyávogok.
Te is nyávogsz!
Nyávog a piff-puff háború!*

Féltékenység-jelenet

Teker.

Férjem a fészerben... a fejszével, mindjárt elfogy a hasáb, mi lesz, ha. Bejön, számolja a tablettákat, beleeröltet egyet-kettőt a számba. Ha már nem szopok. Az ember nem a férjét szopja, hanem a szerelmét. Kiköpöm a bogyót, ne vegye észre, megint a székhez kötöz. Szokott kötözni. Reggel mérget kevertem a kávéjába. Sejtése van. A kávé bögére kihúlve az asztalon, hideg, mint a pince fala, ahova bezár, ha úgy viselkedem, sze-

rinte. Hideg minden, kihűlt a ház, kihűlt az étel, a szám, a szívem, kihűlök magam is. A méreg mindig meleg. Nem issza meg, kiönti, bazd meg ezt a lötytyöt.

Teker.

Zoli adott egy kavicsot, annyira finom íze volt, hogy azonnal elszopogattam. Reggel is kavicsot találtam a számban. Szürke. Jó íze volt, elszopogattam. Nem akartam, hogy az uram kikutassa. Kikutatja a szájamat, elveszi, ami benne van. Elveszi a szavaimat, a sóhajomat, a kiáltásomat, mindent, mit a számba rejték. Benne van a számban a világ.

Teker, vetítõn megy fölfelé egy hegynek, onnan mondja ezt.

Pontos voltál. Elõbújtál a sötétbõl. Csókoltál. Annyira finom. Csókolózásaink tökéletesek. A mellem simogattad. Elõször a balt, majd a jobbat. Melltartómat kicsatoltad, meztelen hús a kezedben. Értesz a húshoz, értesz, Zoli. Kezed az ölemnél. Imádom. Kõkemény voltál, már a combommal is éreztem. Úgy szoplak le, mintha kisbaba lennék. Szeretlek. Van egy férjem. Nincs senkim. Csak te. Van egy piff-puff háború.

Teker.

Zoli azt mondta, ma koncert lesz a házban. Egy egész zenekar jelen lesz. Mindenféle hangszer: fúvós, vonós, pengetõs, ütõs. Billentyûs nem, azt nem szeretem. Fagott, furulya, lant, hárfa, gitár, hegedû, fuvola meg a többi, amit el tudok képzelni. Minden hangszeren õ játszik. Zoli a hangszerek helyett a testem használta. Elõször is kiemelt a tokból. Minden érintése gyönyörû hangként szólalt meg belõlem. Az én hangom a zene. Zoli pengetett, fújt, szívott, húzott, vont, ütött.

Teker.

A férjem csak dobolni tud.

Fejezet, templom

Teker, aztán a kivetítőn látszik, hogy belép a templomba, mise.

És amikor jött az a rész, hogy vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, bánjuk meg bűneinket, elstutogtam, hogy: paráználkodtam. Gyónom a mindenható Istennek, hogy sokat vétkeztem: gondolattal, szóval, cselekedettel, mulasztással. Rosszul imádkoztam, csak azért, hogy Zolival biciklizhessek. Szitkozódtam, amikor nem láthattam, hazugságokra esküdtem, hogy velem legyen, mindent felhasználtam, hogy csak én legyek neki. A bűnt szándékosan kerestem, szentmisére nem jártam, akkor is Zolival bicikliztem. A férjemnek hazudtam, megszőktem, kutya. Sztrana. Önző voltam, folyamatosan azt akartam, hogy Zoli csak az enyém legyen, mindig. Ja, és szép vagyok. Ez bűn? Ámen.

Teker.

Ha nem érek haza időben, nekem esik az uram, belém tömi a bogyókat, mint a libába a kukoricát, zár a pincébe. Van patkány, lidérc. Szoktunk beszélgetni. A patkány okos, a lidérc nem. Jó, jó, jó. Az asszonyok öszszesúgtak a hátam mögött. Nyelvet öltök, pattanok a biciklire, repülök a szerelmemhez. Török Zoli! (*bombázók zaja*) Piff-Puff háború.

DOKTOR-jelenet

*LGT, És jött a doktor, zene kell, a zene kell,
doktor beszél a vászonnól.*

Én mindenkit meggyógyítok. Tejszín a szívre, piskóta a segg alá, a cipőfűzővel el lehet kötni a vénát. Ne spricceljen. Piff-puff-háború. Klárát be kellett hozni, akut. Nyilvánvaló szindrómák. Meggyógyítom, úgy adom vissza a családnak, mint egy vasárnapi krémest, finom lesz, puha. Most mint a kő. Kerékpárját nem hozhatja, nálam nincs kerékpározás. Látogatás korlátozott. Étrendje felügyelve. Férje idegi alapon működik, szotyola, kisüveges tö-

mény. Megkérdeztem. Úgy értem, a férjét. Ki a lófasz, már megbocsásson, az a Török Zoli.

Ági teker.

A biciklimre csíptetőzve egy levelet találtam: „Miközben alszol, körbeticiklizem a házat, körbe Téged, körbe az álmod. Próbálok bejutni Hozzád, bejutni az álmodba. És bejutok. Fölmegyek a lépcsőkön, keresem a szobád, megtalálalak, pisszenni sem merek, nehogy más is felébredjen. Csak ülök, nézem, ahogy alszol. Időnként elmosolyodsz, tudom, ilyenkor rólam álmodsz, megfogom a kezéd.” Sztranac, takarodj már a faszomba.

Teker.

Vakított a nap fénye. Káprázat! A vizit előtt figyeltem az ágyakat. Szar. Vér. Húgy. Könnyek! Hoztak egy fiatal nőt, kék-zöld foltok, a teste átfagyott. A doktor úr megvizsgálta, legjobb, ha lekötözik. Ismerős. Megkérdeztem a Doktor urat, járt-e itt a Zoli. Milyen Zoli. A Török Zoli. Ja igen, járt. Biciklivel? Azzal.

A kerékpárja mellett áll.

Hol a biciklim. Zoli! Török Zoli!

Fölül, teker.

Húha, húha. Manapság ritkán jutok le a pajtába. Szép, míves, gondozott tanyánk régóta, innen mentünk Budapestre, az Adriára, NSZK-ba. Birka, tehén, tej, a természet, mint álom. Madáretetők. Férjem nem szereti. Pszt. Piff-puff háború.

Teker.

A Doktor úr azt mondta, Török Zoli nincsen, nem létezik, igazán sajnálja. Doktor úr azt mondta, szedjem az orvosságokat, igyam a teát, ne tartsam vissza a bélgázokat, és magamra hagyott. Ültem az ágyon, nem sírtam. (sír)

Teker.

Mindenhol csillogás, aranyból épített hatalmas termék, sűrű illatok meg rácsok. Csönd uralja a rejtélyes palotát. Vannak neszek. Kis neszek, nagy neszek. Szépnek kell lennem. Kívánatosnak. Nézték a bőröm. Simogatták. Megnézték a pinám. Húúú, azta. Ennyi vér. Bólogattak. Mind a négyen. A fürdőbe vezettek, tusolás. Bekenték a testem, elcsúszik a combomon a légy. Vazelin, vagy mi. Török Zolival jobb. De ez is jó volt, ez a kenegetés. Nem. Itt semmi nem jó.

Teker.

Száz lány él rajtam kívül a teremben, egyik szebb, mint a másik. Virágoskert! Egy hárem, énekelnek, hörögnek, milyen nehéz lesz a pelenka reggelre. A férjem összejátsszik a háremtulajdonossal. Bejött a férjem, azt mondta, megette a biciklimet. Kutyafeje volt. Főzte vagy sütötte? Mind a kettő. Nem hittem el.

Teker.

Egész nap egy szót se szóltam senkihez. Csicssergett körülöttem minden, meg hörgött, lelátok a teásbögre aljába, pedig benne van a tea. Néha hallottam, ahogy beszélsz hozzám. Láttalak. Néztem magam elé, a mosolyomban rozsdá nőtt, hiányzol. Azt hiszem, mennem kell. Menni is fogok. Biciklimet helyezd a kerítéshez. Ja, igen, hallottam egy verset.

Dzsoki Krézi

*Hárem, hárem, enyészet,
vidd innen az egészet,
nekem csak a részlet kell
futok hozzád
még reggel.
Futok hozzád, mint a fény,
száll a Hold, mint óriás lepény.*

Teker, suttog.

Éjjel fölrazott a biztonsági szolgálat főnöke, rám parancsolt, azonnal tegyek vallomást. Ég Belgrád. Ég Budapest. Európa! Subidubi. Ég az összes kibaszott részlet! Ki vagyok, hol születtem, hol éltem, a szüleim, testvéreim, a barátaim, mit gondolok, és miben hiszek, ha hiszek egyáltalán. Van-e pajtánk? Egy pajta... egy olyan pajta! Menekülni. Elbújni. Egy olyan személyes. Hallgattam, mint a vaj! Tudom, hogy fogsz. Én is foglak, Török Zoli.

Szökés a kórházból – jelenet

Megharaptam a doktor úr ujját, amikor. Tapogattam. Vére serkent a csempére, pitty-pötty háború. Ó, jaj, hová gurult az az ujj. Így mutat. A fémtálcával vertem szét a főháremhölgy arcát. Karmoltam, mint a csipkebojgóbokor. Ordítás. Sikoltás. Jaj, ön megvakult? Futás, futás! Milyen hosszú egy háremfolyosó, hogy csattog a papucs. Nem lönek inkább? Piff-puff háború. Bombát dobtak a kórházudvarra! Engem nem kaptok el!

Teker.

Hát elszeleltem. Nos. Várt a biciklim a kórházkerítésnél. Várta a kemény ülés a finom fenekemet. Sziréna! Csengők sikongása. Hold, köd, hideg, a város köhögése, az erdő horkolása. Sziréna! Csengők sikongása. Piff-puff, felültem, tekertem, hajrá! Szirénák! Húúúúú, mint a ... a ... piff-puff háború. Zolikám, megyek hozzád.

Teker, leszáll.

Éhes voltam és kimerült, behúzódtam.

A kivetítőn a pajta, Ágnes megérkezik.

Zúgott az erdő. Zúgott a világ. Testem össze-vissza sértették az ágak. Sziszeggett a hideg. Az igazi hajnal olyan, hogy már el is múlt. Elvackoltam a szalmában, rád gondoltam, piff-puff. Amikor eszembe jutsz, bizseregni kezd. Pinám, szegény pinám. Vágyom mindenedre. Madár a faszodon, drágám. Vágyom arra, hogy rám nézz, hozzám érj. Lélegezz mellettem. Hogy szeress. Minden este veled alszom. Veled álmodok. Veled ébredek. Reggel minden gondolatom hozzád száll. Amikor helyetted temetnek, az a legnagyobb szégyen.

Teker.

Utánam loholt a férjem.

Vonyítás.

Egy kutya.

Sztranac.

Vissza akart vinni.

Gyere velem, azonnal gyere velem, kövess, jöjj.

Teker.

Azok ott csillagok. Tomboló, véres éjszaka. Amikor helyetted temetnek. Veled akarok. Úgy is, bekapom a kismadarat, tollastól, karmostól, bekapom azt is, ahogy repül. Szorítalak, mint a heveder. Ég Belgrád. Ég Budapest. Nem engedlek. Biciklizünk. Zoli, Zolikám, Török Zolikám. Maradj. Ne aludj. Maradj velem. Maradj.

Azt hiszem, meghaltam. Te meg élsz, élsz, Török Zoli.

Teker.

Ébredjünk már föl.

Ébredjünk már föl!

Vége